

Beste vrienden,

De vorige keer dat we hier met vrienden van Sant'Egidio aanwezig waren, was bij een feestelijke gebeurtenis, op 24 december, kerstavond. In de donkerste tijd van het jaar wilden we het licht van het welkom brengen, de vriendschap tussen mensen die van heel verschillende plaatsen komen, een andere cultuur en een ander geloof hebben. Het was een mooi feest en een van de kinderen die hebben meegevierd was Daniël.

Heel veel mensen uit landen in oorlog of waar conflicten zijn ondernemen de moeilijke tocht naar Europa. Sommige mensen redden het, anderen niet. Ook jullie hebben allemaal moeilijke reizen achter de rug: door de woestijn, met een bootje over de zee, in camions...Die reizen zijn gevaarlijk en je hoopt dat alle problemen achter de rug zijn als je eenmaal in Europa bent. Maar dat is niet altijd het geval. Ook voor Daniël niet. Het zou mooi zijn als al die reizen niet nodig zouden zijn; als mensen in nood via een Humanitaire Corridor zoals die van Sant'Egidio naar Europa konden komen, naar een veilige plaats.

En nu zijn we vandaag hier weer samen, om afscheid van Daniël te nemen. We zijn triest omdat hij er niet meer is, omdat we van een kind afscheid moeten nemen. De vreugde van het feest dat we op kerstavond samen gevierd hebben, is heel ver weg. Toch zijn we ook nu weer samen, zo verschillend als we zijn. We komen samen om te vieren, maar ook samen om te rouwen. Om bij elkaar te zijn op mooie, maar ook op moeilijke momenten.

Voor de gelovigen van verschillende religies is dit een heel bijzondere tijd: de christenen en de joden hebben net Pasen gevierd: het feest van de overwinning van het goede op het kwade. Voor de moslims begint volgende week de vastenperiode van de ramadan, de tijd om meer aandacht te besteden aan God en aan de medemensen. Het is voor alle mensen, en dus ook voor ons, een tijd om aandacht te hebben voor de mensen om ons heen, in het bijzonder voor de mensen die het moeilijk hebben, voor wie zwak is. Het is een tijd om samen te zijn, hoe veel we ook van elkaar verschillen.

Het is daarom een mooi teken dat we straks niet alleen bloemen neerleggen om hem te herinneren, maar dat we ook een klein boompje zullen planten. Een jong boompje is zwak, net als een kind. Het heeft zorg nodig, en aandacht. Laten we dan aan Daniël denken als we dat boompje planten en wanneer we ervoor zorgen, en met hem aan alle mensen die die moeilijke reis naar Europa ondernemen.